

A FROM ASH AND BLOOD – VÉR ÉS HAMU
BESTSELLERSZERZŐJÉTŐL!

STORM AND FURY

vihar és harag

AZ
ELŐHÍRNÖK-TRILÓGIA
1.

finep
selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

JENNIFER L. ARMENTROUT

STORM AND FURY

vihar és harag

AZ
ELŐHÍRNÖK-TRILÓGIA
1.

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Neked, az olvasónak, és a csillagoknak, amiket még látok.

1

— **C**SAK EGY CSÓK?

Izgalom lüktetett az ereimben, amikor a tévéképernyőről Clay Armstrongra tévedt a tekintetem. Időbe telt, mire kitisztult a látásom, és össze tudtam rakni Clay arcát.

Alig néhány hónappal volt idősebb nálam, és több mint helyes. Világosbarna haja a homlokába hullott, szinte könnyörgött, hogy jól bele-túrjak.

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy még egyetlen olyan őrzőt sem láttam, aki ne nézett volna ki jól, bár az én korlátolt kis agyacska sehogy sem tudta felfogni, miért van az, hogy ezek a lények megjelenésükben totálisan emberiek, és csak azután őrzők.

Clayjel egymás mellett ültünk a kanapén a szülei nappalijában. Egyedül voltunk, és nem értettem, milyen döntések vezettek odáig, hogy most itt ülök mellette, combomat a combjához préselve. Mint minden őrző, ő is irdatlan nagy volt, pedig a magam százhetvenkét centijével én sem számítottam kifejezetten kisméretűnek a lányok között.

Clay mindig is barátságosabbnak tűnt, mint a legtöbb őrző, sőt, még flörtölgetett is velem, amit hízelgőnek találtam: olyan kitüntető figyelemben részesített, amelyet másoknál már láttam, de amihez nekem eddig még nem volt szerencsém. A barátnőmön, Jadán és persze Mishán kívül senki sem figyelt rám ennyire az őrző közösség tagjai közül, és főleg egyikük sem akart megcsókolni.

Clay azonban mindig kedves volt hozzám, mindig bókolt nekem, még akkor is, amikor ramatyul néztem ki, és az elmúlt hetekben állandóan rajtam lógott. És ezt *bírtam*.

Nincs ezzel az égvilágon semmi baj.

Szóval, amikor odajött hozzám a Gödörnél, ami valójában nem más, mint egy nagy tűzrakóhely, ahol a fiatal őrzők gyűlnek össze esténként, hogy együtt lóghanak, és megkérdezte, nem akarok-e átjönni hozzá filmet nézni, nem kellett kétszer mondania.

Most pedig meg akart csókolni.

Én meg akartam is, hogy megcsókoljon.

– Trinity! – mondta. Összerezzenem, amikor az ujjai hirtelen egészen közel kerültek az arcomhoz. Clay fogta az arcomba hulló hajtincset, és a fülem mögé tűrte. Nem húzta vissza a kezét. – Már megint *azt* csinálod.

– Mit?

– Nem figyelsz rám – felelte Clay. Igaza volt, ez jellemző rám. – Merre jársz?

Elmosolyodtam.

– Sehol. Itt vagyok.

Az égszínkéken ragyogó őrző-szempár az enyémbe fúródott.

– Akkor jó.

A mosolyom egyre szélesebb lett.

– Csak egy csók? – ismételte Clay.

Az izgalom egyre fokozódott. Lassan kifújtam a levegőt.

– Csak egy csók.

Clay mosolyogva hajolt hozzám, és félrebillentette a fejét, hogy a szánk egy vonalba kerüljön. Az ajkaim várakozóan nyíltak szét. Csókolóztam már korábban is.

Egyszer. Mondjuk, akkor én kezdeményeztem. Tizenhat éves koromban megcsókoltam Mishát, ő pedig visszacsókolt, de még így is furán éreztem magam, mert Misha olyan volt nekem, mintha a bátyám lenne, és egyikünk sem akarta igazán a dolgot.

És úgysem működött volna, tekintve, ki nekem Misha.

És ki vagyok én.

Clay ajka az enyémhez ért, meleg volt, és... száraz. Ezen meglepődtem. Azt hittem, hogy... nem is tudom... nedvesebb lesz. De kellemes

érzés volt, főleg amikor Clay ajka szenvedélyesen az ajkaim közé nyomult. Az *komoly* volt! Clay szája az enyémre simult, én pedig viszonzoztam a csókot.

Akkor sem ellenkeztem, amikor Clay keze a tarkómról a hátamra, onnan pedig a csípőmre siklott. Ez is jólesett, és amikor Clay hanyatt döntött, elengedtem magam, majd kezemet a vállára csúsztatva néztem, ahogy fölém tornássza magát, és az alkarjára támaszkodik, nehogy agyonnyomjon.

Az őrzők testhőmérséklete magas – magasabb, mint az embereké, magasabb, mint az enyém –, de ő még annál is forróbbnak hatott: mint aki mindjárt elég.

Én meg... én meg... langyos voltam.

Hosszasan csókolóztunk, de már kicsit sem lagymatagon. Tetszett, hogy Clay alsóteste az enyémhez simul, és együtt mozog velem, egy titokzatos ritmust követve, amiből, úgy éreztem, több is lehetne... ha akarnám.

És ez... *kellemes* volt.

Ugyanolyan kellemes, mint amikor Clay idefelé jövet megfogta a kezemet. Mint a görögdinnye- és limonádéillatú gyertya, amit meggyújtott: abban is volt valami romantikus, meg abban is, hogy hol elengedte, hol megmarkolta a csípőmet. Jóleső melegséget éreztem, nem azt a „le a ruhával, és csináljuk” fajta izgalmat, de ettől még... Tényleg jó volt.

Clay már a pólóm alatt matatott, aztán felfelé csúsztatta a kezét, egyenesen a mellemig.

Várjunk csak!

Elkaptam a kezét, és elhúzódtam tőle. A szám elszakadt az övétől.

– Hé!

– Mi van?

Clay még mindig csukva tartotta a szemét, a keze még mindig a mellemen volt, és a csípője is *ugyanúgy* mozgott.

– Azt mondtam, csak egy csók – emlékeztettem, és megráncigáltam a kezét. – Semmi több.

– Nem tetszik?

Lássuk csak! Eddig tetszett, és a kulcsszó az *eddig*.

– Már nem.

Fogalmam sincs, hogy a *már nem* mióta egyenlő a *csókolj meg még egyszerrel*, Clay mindenesetre így értelmezte a dolgot. A számra tapasztotta a száját, és ez az erőszakosság már nem volt kellemes. Sőt, szinte fájt.

Az ingerültség úgy lobbant lángra bennem, mint a gyufaszál. Megragadtam Clay karját, és kirántottam a pólóm alól. Clay mellkasára nyomtam, és ezzel megtörtem a varázst.

Sötét pillantást vetettem Clayre.

– Szállj le rólam!

– Próbálok – morogta, majd felemelkedett, a tahó válaszához képest csigalassan.

Meglöktem, jó *erősen*. Clay legurult rólam, egyenesen a nagy semmi-be. Akkorát tanyált, hogy még a tévé is beleremegett, a gyertya lángja pedig pislákolni kezdett.

– Ez meg mi a franc? – kérdezte dühösen, miután felült.

Látszólag nem értette, hogy voltam képes ezt tenni vele.

– Mondtam, hogy nem akarom. – Nagy lendülettel felkeltem a kanapéről. – De te nem álltál le.

Clay rám meredt, és döbbsen pislogott. Mintha meg sem hallotta volna, mit mondok.

– Lelőktél.

– Ja, mert undorító vagy.

Átléptem Clay lába fölé, és az ablak mellett ellépve az ajtóhoz indultam.

Clay feltápaszkodott.

– Amikor kikönyörögted a csókot, még nem voltam undorító.

– *Micsoda?* Most mit kamuzol?! – csattantam fel. – Én nem könyörögtem ki semmit. Megkérdezted, hogy megcsókolhatsz-e, én pedig azt mondtam, hogy jó, de csak egyszer. Ne nézz hülyének!

– Mindegy. Tudod mit? Nem is akartam igazán.

Dühösen fordultam az ajtó felé.

– Én másképp láttam.

– Mert te vagy itt az egyetlen nőstény, aki nem várja el tőlem, hogy párosodjak vele.

A párosodás az őrzők értelmezésében nem alkalmi szexet jelent. Hanem azt, hogy összeházasodunk, és lesz egy nagy rakás őrző-porontyunk.

Clay most aztán vérig sértett. Nemcsak azért, mert rohadt bunkó volt, hanem azért is, mert nem járt messze a valóságtól.

Nem találtam senkit, akivel komoly kapcsolatot kezdhettem volna. Az őrzők nem keverednek az emberekkel.

Még az én fajtámmal sem.

– Biztosra veszem, hogy nem én vagyok itt az egyetlen nőstény, aki nem akar párosodni veled, te barom.

Clay egy őrző gyorsaságával reagált. Az egyik pillanatban még a kanapé mellett állt, a következőben pedig már előttem.

– Ne legyél már...

– Válogasd meg a szavaidat, öcskös!

Az ingerültségem gyorsan haragba fordult. Igyekeztem lehiggadni, mert... ha én egyszer bedühödöm, annak mindig rossz vége van.

És a rossz vég általában vért jelent.

Clay állkapcsán megfeszült egy izom. A mellkasa kitágult, majd a kellemes arc egy hatalmas sóhajt követően újból kisimult.

– Jó, kezdjük előlről!

Clay keze a központi látómezőmön kívülre került, és a vállamon kötött ki. A váratlan érintés hatására ijedten hőköltem hátra.

Clay rosszul taktikázott, mert *nagyon* nem csípem, ha megijesztenek.

Elkaptam a karját.

– Majd elmondod, milyen érzés padlóra kerülni?

Clay tátott szájjal meredt rám.

– Mi van?

– Mert mindjárt ott kötsz ki.

Kicsavartam Clay karját, és egy rövid pillanatig láttam az arcán végigcsikázó döbbenetet. Egy kiképzés alatt álló őrző volt, aki arra készült, hogy olyan harcos legyen belőle, aki méltó a nevéhez, és nem értette, hogyan kerülhettem ilyen gyorsan fölénybe.

Aztán már nem gondolt semmire.

Megpördítettem, és a jobb lábamra helyeztem a testsúlyomat. A bal-lal kirúgtam, és egy cseppet sem fogtam vissza magam, amikor a lábfejem pontosan Clay háta közepén csattant. Hihetetlenül büszke voltam magamra, és vártam, hogy Clay padlót fogjon.

Csakhogy nem ez történt.

Clay átzúgott a szobán, és az ablaknak csapódott. Az üveg megrepedt, majd megadta magát. Clay kirepült az ablakon, egyenesen az udvarra. Hallottam, ahogy földet ér. Olyan volt, mint egy kisebb földrengés.

– Hoppá! – suttogtam, és az arcomra szorítottam a kezem.

Vagy fél percig állhattam ott, aztán elindultam, és a bejárati ajtóhoz siettem.

– Jaj, ne, ne, ne!

A verandán szerencsére égett a villany, így elég világos volt ahhoz, hogy lássam, hol fekszik Clay.

Egy rózsabokorban landolt.

– Te jó ég!

Épp akkor értem le a lépcsőn, amikor Clay nyögdecselve kigurult a bokorból. Úgy tűnt, életben van. Ez jó jel, gondoltam magamban.

– Mi a franc folyik itt?

Riadtan néztem fel. Először a hangot ismertem fel. Misha! Kilépett az árnyékból, és megállt a lámpa alatt. Túl messze volt tőlem, nem láttam tisztán az arcát, de anélkül is tudtam, hogy csalódottság és elképedés sugárzik róla.

Misha a földön fekvő Clayről rám, az ablakra, majd megint rám nézett.

– Akarjam tudni?

A legkevésbé sem lepett meg, hogy Misha a közelben volt. Csak idő kérdése volt, hogy rájöjjön, leléptem a Gödörtől, és itt kötöttem ki.

Együtt nőttünk fel, és hátulgombolós korunk óta ugyanazt a kiképzést kaptuk. Misha mindig velem volt: akkor is, amikor először horzsoltam fel a térdemet, mert hiába próbáltam lépést tartani vele – persze kinevetett –, és akkor is, amikor először omlott össze az életem.

Misha imádni való, szeplős, vörös hajú seggfejből igazi cukipofává vált. Tizenhat éves koromban, amikor megcsókoltam, kábé két órán keresztül bele voltam zúgva.

Sok kérészéletű fellángolásom volt.

De Misha több volt, mint egy haver vagy akár egy jóbarát. Ő volt a *védelmeszöm*, aki kislánykorom óta kötődött hozzám, még hozzá eltéphetetlenül.

Ha én meghalok, ő is meghal, nagyjából így kell elképzelni, ha viszont ő hal meg előbb, a kötelék elszakad, és egy másik védelmező lép Misha

helyére. Mindig is az volt a véleményem, hogy ez igazságtalan, de a kötelék nem volt *teljesen* egyoldalú. A bensőm, a lényem táplálta őt, és az őrző-képességei kiegészítették az emberi felelősséget.

Bizonyos értelemben az érem két oldala voltunk, és én valamiféle mennyei szabályt sértettem meg, amikor megcsókoltam őt. Apám szerint a védelmezőknek és védenceknek nem szabad „rosszalkodniuk”. Állítólag a kötelék miatt, de fogalmam sem volt, mit jelent ez valójában. Például, milyen hatással van a kötelékre? Egyszer megkérdeztem apát, de ő olyan megvetően nézett rám, mintha arról érdeklődtem volna, hogyan születik a gyerek.

Ettől persze nem lettem nyugodtabb.

– Ura vagyok a helyzetnek. – Clayre mutattam, aki nyöszörögve feködött a földön. Apró sötét foltokat fedeztem fel az arcán. Mik ezek, tövissek? Te jó ég, remélem! – Mint látod.

Misha rám meredt.

– Ezt te csináltad?

– Igen. – Karba font kézzel álltam ott, Clay pedig lassacskán összekaparta magát. – És egyáltalán nem bántam meg. Nem érti, mit jelent az, hogy „csak egy csók.”

Misha ismét Clay felé fordult.

– Igazán?

– Aha – feleltem.

Misha halkan morgott valamit az orra alatt, majd peckesen Clayhez lépett, aki időközben térdelőállásba emelkedett. Épp támasztékot keresett, hogy felállhasson. Misha a pólójánál fogva emelte fel a földről, és maga felé fordította. Amikor elengedte, az alacsonyabb őrző hátratatórodott.

– Nemet mondott neked, és te nem hallgattál rá? – szegezte neki a kérdést Misha.

Clay felemelte a fejét.

– Nem gondolta komolyan...

Misha villámgyors mozdulattal lendítette hátra a karját, és az ökle pontosan Clay bamba arcának a közepébe fúródott. Clay ma este már másodszor került földre.

Gúnyosan mosolyogtam.

– Én sem akartam ezt tenni veled – mondta Misha, és leguggolt. – Ha valaki nemet mond, azt komolyan is gondolja.

– Aztakurva! – nyafogott Clay az arcát tapogatva. – Azt hiszem, eltörted az orromat.

– Nem érdekel.

– Jézusom!

Clay fel akart állni, de fenékre esett.

– Kérj bocsánatot Trinitytől! – parancsolt rá Misha.

– Ahogy akarod, haver. – Clay feltápáskodott, majd felém fordult. – Ne haragudj, Trinity! – mondta tompa hangon.

Válaszul bemutattam neki.

De Misha még nem végzett.

– Soha többé nem szólhatsz hozzá! Nem nézhetsz rá, még csak rá sem lehelhetsz! Ha mégis megteszed, másodszor is kihajítalak az ablakon, és az még a jobbik eset.

Clay leengedte a kezét. Sötét vér csorgott le az arcán.

– Nem is te hajítottál ki...

– Látom, nem érted – morogta Misha. – Én hajítottalak ki, és legközelebb nem állok meg ennyinél. Megértetted?

– Igen. – Clay a kézfejebe törölte a száját. – Megértettem.

– Akkor szállj ki az arcomból!

Clay visszaroht a házba, és bevágta maga mögött az ajtót.

– Haza kell menned – mondta Misha mogorván, majd kézen fogott, és az udvaron át az árnyékba vezetett.

Hagytam, hogy ő menjen elől, mert amint kiléptünk a fényből, szart se láttam.

– Értésíteni kell Thierryt – mondtam, amikor kiértünk a járdára, ami egészen a főépületig vezetett.

– Jó, rendben, elmondom Thierrynek. Neki is tudnia kell a dolgról, és őszintén remélem, hogy nem virágnyelven fog beolvasni Claynek.

– Egyetérték.

Kedvem lett volna visszamenni, és másodszor is kirugdalni Clayt az ablakon, de elhatároztam, hogy innentől Thierryre bízom a dolgot, még akkor is, ha egy nagyon kínos beszélgetés vár rám azzal az emberrel, akit a tiszteletbeli pótapámnak tekintek.

Egyedül Thierry volt olyan helyzetben, hogy közbenjárhasson az ügyemben. Ő volt a főnök, és nemcsak klánvezér, hanem herceg is egyben: ő felügyelte az összes többi klánt és a számos előőrst a Közép-Atlanti- és az Ohio-völgyben. Végso soron ő irányította az új harcosok kiképzését, és ő gondoskodott arról, hogy a közösség biztonságban és viszonylag rejtve maradjon.

Ő el tudta érni, hogy Clay soha, de soha többé ne tegyen ilyet.

Miután kellő távolságra kerültünk Clay házától, Misha megállt.

– Beszelnünk kell.

Felsóhajtottam.

– Nem kell a süket duma. Tudom, hogy jól akarsz, de...

– Hogy tudtad kihajítani az ablakon? – vágott közbe Misha.

Durcásan bámultam Misha árnyékba borult arcát.

– Ellöktem, aztán... izé, belerúgtam.

Misha elengedte a kezemet, és vállon ragadott.

– Hogy rúgtad meg, Trin?

– Hát, felemeltem a lábam, ahogy tanították...

– Nem így értettem, okoska – szakított félbe Misha. – Egyre erősebb vagy. Sokkal erősebb, mint régen.

Borzongás futott végig a gerincemen, belebizsergett a bőröm. Tényleg egyre erősebb lettem, de úgy képzeltem, hogy ez évről évre így folytatódik, amíg...

Amíg?

Érdekes, mindig azt hittem, hogy amikor betöltöm a tizennyolcat, valami megváltozik, de a születésnapom már több mint egy hónapja elmúlt, és mi még mindig itt voltunk, diszkréten és jól elrejtőzve, csak arra várva, hogy apám harcba hívjon minket.

Nem éltem.

És Misha sem.

Az elégedetlenség unalomig ismert érzése súlyos takaróként telepedett rám, de én lelöktem magamról.

Nem ez volt a legalkalmasabb időpont, hogy ezen gondolkodjak, mert igazság szerint már elég régóta éreztem, hogy az erőm egyre csak nő. Gyorsabb is lettem, de amikor Mishával edzettem, mindig visszafogtam magam.

Ma este viszont elvesztettem a fejemet.

Bár rosszabbul is járhattam volna.

– Nem direkt löktem ki az ablakon, de örülök, hogy megtettem – feleltem, a rajtam lévő sötét pulóverre szegezve a tekintetemet. – Kicsit... kiakadt, amikor meglátta, milyen erős vagyok.

– Hát persze, Trin, mert itt szinte mindenki azt hiszi rólad, hogy ember vagy.

Pedig nem az vagyok.

De őrző sem. Ők a hétköznapi szuperhősök, akik a rosszfiúkra vadásznak, már ha elfogadjuk, hogy a szuperhősök valójában, nos, vízköpők, azaz gorgók.

Úgy tíz évvel ezelőttig a világ templomain és épületein virító, bestiális kinézetű szobrokat az emberek egyszerű építészeti remekműveknek tekintették, de aztán a gorgók a nyilvánosság elé léptek, és az egész világ megtudhatta, hogy a szobrok valójában hús-vér teremtmények.

Az első sokk után az emberek rájöttek, hogy az őrzők csupán egy újabb faj képviselői, és elfogadóbbá váltak velük szemben. Legalábbis nagyjából. Akadtak fanatikusok, például az Isten Gyermekének Egyháza, akik szerint az őrzők a végítélet vagy valami hasonló bénaság előfutárai, de a legtöbb embernek nem volt baja az őrzőkkel, és az őrzők, bár néha besegítettek a bűnildöző szerveknek, ha éppen rosszfiúkra bukkantak, azért többnyire komolyabb gonosztevőkre vadásztak.

Démonokra.

A nagyközönségnek fogalma sem volt arról, hogy léteznek-e démonok, hogy néznek ki, és tulajdonképpen hány különböző fajt számlálnak. Azt sem sejtették, hogy a démonok nagyon ügyesen elvegyültek közöttük, így néhányukat még a jelentős hatalommal és befolyással bíró kormánypozíciókba is beszavazták.

Az emberek zöme azt hitte, hogy a démonok a bibliai mítoszok teremtményei, mert valami mennyei szabály, aminek középpontjában a vakhit megdönthetetlen eszméje állt, megkövetelte, hogy az emberiség a sötétben tapogatozzon, ha a démonokról van szó.

Az embernek hinnie kell Istenben és a mennyben, és a hitének tiszta forrásból kell erednie, nem a földöntúli következményektől való félelemből. Ha az emberiség rájönne, hogy a pokol *valóban* létezik, mindenkinek reszelnének, az őrzőket is beleértve.

Az őrzőkre hárult a feladat, hogy elűzzék a démonokat, és sötétségben tartsák az emberiséget, hogy az emberek boldogan élhessenek és gyarapodhassanak a szabad akarat jegyében, satöbbi, satöbbi.

Legalábbis ezt mondták nekünk, ezt hitték el velünk.

Amikor kicsi voltam, nem értettem, mi a pláne az egészben. Hiszen ha az emberek tudnák, hogy démonok márpedig léteznek, meg tudnák védeni magukat. Ha tudnák, hogy, mondjuk, a gyilkosság egyenes utat jelent a pokolba, talán helyesen cselekednének, de nem biztos, hogy szabad akaratukból. Aztán Thierry elmagyarázta a dolgot.

Az emberiségnek mindig olyan helyzetben kell lennie, hogy a következményektől való félelem nélkül gyakorolhassa a szabad akaratát.

A Potomac-fennsík a közép-atlanti és az Ohio-völgyi klánok ősi hatalmi székhelye, ahol arra képzik ki a harcosokat, hogy megvédjék az emberi településeket, és harcoljanak a démonok egyre növekvő serege ellen. Az itteni őrzőknek azonban más feladatuk is volt, ami túlmutatott a harcosok kiképzésén.

Engem rejtegettek.

A közösség nagy része nem is tudott a dologról, a hülye, loncsos hajú Clayt is beleértve. Ő még azt sem sejtette, hogy látom a szellemeket és a kísérteteket, és igen, a kettő között óriási a különbség. Egy kezemen meg tudtam számolni, hányan tudták az igazat. Misha. Thierry és a férje, Matthew. Jada. Ennyi.

És ez soha nem is lesz másképp.

A legtöbb őrző azt hitte, hogy csak egy árva embergyerek vagyok, akit Thierry és Matthew merő sajnálatból karolt fel, de sokkal több voltam, mint egyszerű ember.

Az emberi részem anyámtól származik. Valahányszor tükörbe nézek, mindig őt látom magam előtt. Tőle örököltem a sötét hajamat és a barna szememet, valamint a szicíliai gyökereihez illő olajbarna bőrszínt. Az arcvonásaim is őt idézik. A nagy szemem. Ami talán kicsit nagyobb is a kellenél, mert különösebb erőfeszítés nélkül tudom rémülten meresztgetni. A magas arccsontom és a kis orrom, ami a végén enyhén oldalra görbül. A széles, kifejező szám.

Nem ez az egyetlen dolog, amit anyámnak köszönhetek. A szaros családi genetikáját is örököltem.

A nem emberi oldalam pedig... Nos, *külsőleg* nem hasonlítok apámra. Egyáltalán nem.

– Egy ember nem tud megütni vagy megrúgni egy őrzőt. Kizárt – mutatott rá Misha a nyilvánvalóra. – Nem azt mondom, hogy nem kellett volna megtenned, de nem árt vigyáznod, Trin.

– Tudom.

– Tényleg tudod? – kérdezte Misha halkan.

Elakadt a lélegzetem, és lehunytam a szemem. Tudtam. Én ne tudtam volna? Clay megérdemelte, amit kapott, sőt, de óvatosnak kellett lennem.

És bár Thierrynek tudnia kellett, mi újság Clayjel, hiszen ha velem így viselkedett, valószínű, hogy nem én voltam az egyetlen, Thierrynek már így is volt dolga bőven.

Amióta a washingtoni őrző-klán vezére januárban meghalt, feszült volt a helyzet. Rengeteg megbeszélés zajlott zárt ajtók mögött, a szokásosnál is több, és véletlenül fültanúja voltam – mert hallgatóztam –, amikor Thierry fokozódó támadásokról beszélt, és nemcsak a helyőrségek, hanem a miénkhez hasonló nagy közösségek ellen is, ami ritkaságzámba ment.

Alig néhány héttel ezelőtt a démonok egészen közel jutottak a falainkhoz. Az az éjszaka...

Az az éjszaka kemény volt.

– Szerinted Clay királal? – kérdeztem.

– Ha van két működő agysejtje, akkor nem. – Misha átkarolta a vállamat, és magához vont. A mellkasába temettem az arcomat. – Nem olyan bátor, hogy eljárjon a szája.

– Fél tőlem – feleltem vigyorogva.

Misha azonban nem nevetett velem. Ehelyett a fejem búbjára támaszkodott az állát, és hosszasan hallgatott.

– A legtöbb itteni őrzőnek fogalma sincs, mit rejtegetünk. Nem tudhatják meg, mi vagy. – Misha kimondta azt, amit mindig is sejtettem. – Soha.

Zihálva ültem fel az ágyban. Odakint, a falnál, démonok ólálkodtak.

Nem vijjogtak a szíreánk, nem figyelmeztették a lakókat, hogy keresse nek menedéket, pedig mindig ez történt, ha démonok közelítették meg a

falat. A birtokon síri csend honolt, de tudtam, hogy a démonok a közelben vannak. Bejelzett a belső démonradarrendszerem.

A plafonra tapasztott világító csillagok lágy fénye elhalványult, amikor felkapcsoltam az éjjelilámpát, és gyorsan felkeltem az ágyból.

Sietve magamra kaptam egy fekete melegítőalsót meg egy ujjatlan trikót, mert a fenekén *Stop!* feliratú bugyiban nyomozásra indulni nem a legjobb ötlet.

Már az is rossz ötletnek tűnt, hogy egyáltalán kimenjek, de nem volt időm ezen filozofálni.

Belebújtam a futócipőmbé, aztán felkaptam a komódról a vastőröket, amiket Jadától kaptam a tizennyolcadik születésnapomra, és csendben kiléptem a kivilágított folyosóra. Az összes lámpát égve hagyták nekem, hátha az éjszaka közepén tör rám az éhség. Senki sem akarta, hogy a mélységérzékelésem hiánya miatt elessek a sötétben, vagy lezúgjak a lépcsőn, és kitörjem a nyakam, ezért a villa olyan volt, mint egy istenverte világítótorony.

El sem tudtam képzelni, mekkora lehet a villanyszámla.

A hűvös fémtörök átmelegedtek a tenyeremben, amikor a harmadikról fürgén lerobogtam a földszintre. Siettem, nehogy bárki is – értsd: a lekop-tathatatlan árnyékom – észrevegye, hogy itt császkálok.

Tudtam, hogy Misha kiakadna, ha rajtakapna, különösen azok után, ami az előző este történt Clayjel.

És Thierry is.

De a démonok egy hónapon belül már másodszor közelítették meg a falat, és legutóbb azt tettem, amit elvártak tőlem. Bent kukoltam Thierry otthonának erődszerű falai között, amit Mishán kívül egy egész klánnyi őrző védett, akár az élete árán is, még ha ez nem is feltétlenül tudatosult bennük.

Aznap éjjel ketten haltak meg: egy felsőbbrendű démon belezte ki őket a borotvaéles karmaival. Úgy szétcincálta őket, hogy alig maradt belőlük valami, amit el lehetett volna temetni, nemhogy a szeretteiknek megmutatni.

Nem hagyhattam, hogy ez még egyszer előforduljon.

Valahányszor azt tettem, amire kértek, azt csináltam, amit elvártak tőlem, annak szinte mindig az lett a vége, hogy valaki más fizette meg a tétlenségem árát.

A biztonságom árát.
Anyámat is beleértve.

Kisurrantam a hátsó ajtón a június eleji hűvösbe, majd kocogva elindultam a fal bal oldali ága felé, amiről tudtam, hogy nem áll olyan szigorú megfigyelés alatt, mint az elülső szakasz. Az utcalámpák és a napelemek halvány fénye már kialudt, és a tisztás teljes sötétségbe borult. A szemem nem szokta meg a sötétséget. Éjszaka mindig ez volt, de már úgy ismerem ezt az utat, mint a tenyeremet, hiszen az évek során a több kilométer hosszú és széles birtok szinte minden négyzetcentiméterét bejártam. Nem kellett a vacak szememre támaszkodnom, hogy gyors tempóban átvágjak a fák sűrűjén. A szél vadul lobogtatta hosszú, sötét tincseimet. Az orromig sem láttam, de amikor az utolsó szilfamatuzsálemet is magam mögött hagytam, pontosan tudtam, hány méter van köztem és a fal között.

Tizenöt.

Maga a fal iszonyat magas volt, akkora, mint egy hatemeletes épület. Amikor először próbáltam átugrani, úgy kenődtem szét rajta, mint bogár a szélvédőn.

Nagyon fájt.

Több tucatszor kellett nekiveselkednem, mire átugrottam a falat, és legalább kétszer ennyi időbe telt, mire többedjére is sikerrel jártam.

Nekiduráltam magam. Kirobbanó erő és lendület tombolt bennem. Befeszítettem a bicepszet, egy kézbe fogtam a törököt, és amikor már csak öt méterre voltam a faltól, *elrugaszkodtam*.

Olyan érzés volt, mintha repülnék.

A levegő süvítése, a súlytalanság, semmi más, csak a sötétség és a halványan pislákoló fények az égen. Néhány gyönyörteljes másodpercig szabad voltam.

Aztán a falnak csapódtam, valahol a tetejénél. A tenyerem hangosan csattant a sima betonon, amikor a szabad kezemmel megkapaszkodtam, nehogy lezuhanjak. A karizmaim felsikoltottak. Néhány bizonytalan másodpercig csak lógtam ott, aztán összegömbölyödtem, és felhúzódkodtam a fal tetejére.

Zihálva rázogattam meg a sajgó bal karomat, majd a két tenyerembe fogtam a törököt, és feszülten füleltem, hallok-e valamit a sötétben, ami jelzi, hol folyik az akció.

Ott!

Félrebillenttem a fejem. Halk férfihangokat hallottam a bejárat közeléből. Őrzők. Bár a kiélezett érzékszerveik elvileg időben figyelmeztetik őket a démonok jelenlétére, egyelőre semmit sem sejtettek. Az én érzékszerveim csak egy picivel voltak érzékenyebbek az övéiknél. Tudtam, hogy percek kérdése, és ők is észreveszik a démonokat.

Választanom kellett.

Riadót fújok, és kiküldöm az őrzőket a közösséget körülvevő dombos erdőbe. Jó eséllyel többen is megsérülnek, talán meg is halnak, de ezt követelné tőlem Thierry, ezt hivatott biztosítani Misha.

Eddig mindig ezt tettem, újra meg újra, a legkülönbözőbb helyzetekben, és mindig ugyanaz lett a vége.

Én egy karcolás nélkül megúsztam, más pedig belehalt.

Vagy megváltoztathatom a végkifejletet, és elintézhetem a démonokat, mielőtt azok egyáltalán felfognák, mivel van dolguk.

A döntés már akkor megszületett a fejemben, amikor elhagytam a házat.

Ha a falról a földre ugranék, nem úsznám meg csonttörés nélkül, és mivel a korábbi tapasztalatok ezt bizonyították is, ezért inkább óvatosan végigegyensúlyoztam a keskeny párkányon addig a pontig, ahol emlékeim szerint egy közeli fa ágai egészen a falig nyúltak. Húsz lépést tettem balra, aztán megálltam, mély levegőt vettem, elmormoltam egy imát, majd leguggoltam. A lábamban megfeszültek az izmok. Marokra fogtam a töröket.

Egy...! Kettő...! Há... rom!

A semmibe vettem magam. Magasba emeltem a töröket, és felhúztam a térdemet. A levelek első, suttogóan puha cirógatását érezve kiegyenesíttem a lábamat, és lefelé döftem a törökkel. A borotvaéles végek a kéregbe hatoltak, és mély barázdákat vájtak rajta, ahogy lecsúsztam a törzön. Amikor a lábfejem egy vastag ágat ért, megálltam.

Lihegve kiszabadítottam a töröket, majd letérdeltem, és a kezemmel tapogattam ki az utat. Lehunytam a szemem, és hagytam, hogy az ösztöneim irányítsanak. Lecsúsztam az ágról, és guggolva értem földet. Egy szívdobbanásnyi ideig csendben vártam, végül felálltam. Balra indultam, egyre mélyebbre hatoltam az erdőbe, és hagytam, hogy a tarkómra nehezéd nyomás vezessen. Nagyjából harminc méter után megálltam egy

tisztáson, amit egy keskeny patak szelt ketté, és amit halványan megvilágított az ezüstös holdfény. Körülnéztem, a zsíros föld illata az orromba kúszott. Felgyorsult a szívverésem, és súlyos, nyomasztó érzés telepedett a vállamra.

Az ujjaim a török markolatára tapadtak, miközben a fákat szorongató árnyakat fürkésztem. Távolról nézve úgy tűnt, mintha lüktetnének, és az ösztönöm azt súgta, hogy rohanjak oda, de tudtam, hogy nem bízhatok a szememben. Teljesen mozdulatlanul álltam, és vártam...

Reccs!

A hátam mögött megroppant egy gally. Hátrafordultam, és széles ívben lendítettem felfelé a törömet.

– Jézusom! – morogta egy hang, majd egy kemény, meleg kéz ragadta meg a csuklómat. – Majdnem lefejeztél, Trin.

Misha.

Hiába hunyorogtam, sehogy sem tudtam kivenni az arcát.

– Te mit keresel itt?

– Ezt most komolyan kérdezed? – Misha a karomba kapaszkodott. A levegő felkavarodott körülöttünk. Misha lehajolt, de még így is csak az élénkkék szemét tudtam kivenni. – Mit keresel a falon kívül az éjszaka közepén a törjeiddel?

Most már kár lett volna hazudni.

– Démonok járkálnak a közelben.

– Mi? Én nem észleltem semmi gyanúsat.

– Attól még itt vannak. Érzem őket – feleltem, és megpróbáltam kiszabadítani a karomat. Misha hagyta. – A közelben ólálkodnak, nekem elhiheted.

Misha hosszan hallgatott.

– Akkor egy okkal több, hogy ne legyél itt. – Enyhe düh áradt a hangjából. – Neked magyarázzam, Trinity?

Ingerültség bizsergette a bőrömet. Elfordultam Mishától, és az árnyékba bámultam, mintha varázsütésre megjavult volna a látásom.

– Elegem van abból, hogy megfontoltan kell viselkednem, Misha. Az emberek helyettem viszik vásárra a bőrüket.

– De *te* életben maradsz, és csak ez számít.

– Hülyeség! Szerintem nem csak ez számít. – Hirtelen toporzékolhatnékam támadt, de valahogy sikerült visszafognom magam. – Tudod, hogy jó harcos vagyok. Jobb, mint bármelyikőtök.

– Azért ne bízd el magad, Trin – válaszolta Misha.

A hangja olyan száraz volt, mint a Szahara. De én nem zavartattam magam.

– Valami gáz van, Misha. A démonok egy hónapon belül már másodszor jutottak a fal közelébe. És hány közösséget támadtak meg az elmúlt fél évben? Két kezemen sem tudnám megszámolni, de még a vak is látja, hogy a megtámadott közösségek egyre közelebb esnek a miénkhez, és a démonoknak eddig mindenhol sikerült áttörniük a falon. Egyértelmű, hogy keresnek valamit. Átfésülik a terepet.

– Honnan tudod? Már megint hallgatóztál?

Kurta mosolyt villantottam Mishára.

– Nem számít, honnan tudom. Valami készül, Misha. Te is tudod. Lehet, hogy a démonok bepróbálkoznak a kisebb városi táborokban, de nem olyan ostobák, hogy lerohanjanak minket, legalábbis úgy, mint a többi közösséget.

Misha egy pillanatra elgondolkozott.

– Szerinted... tudnak rólad? Téged keresnek? – kérdezte, de úgy, hogy borsódzott tőle a hátam. – Az lehetetlen. Kizárt, hogy tudjanak rólad.

Kellemetlen szorítást éreztem a gyomromban.

– Semmi sem lehetetlen – emlékeztettem Mishát. – Én vagyok az élő bizonyíték.

– Jó, de ha igaz, amit gyanítasz, akkor végképp nem szabadna itt lenned.

Bosszúsan forgattam a szemem.

– Látlak ám! – csattant fel Misha.

– Az lehetetlen. – A hátam mögé pillantottam, nagyjából oda, ahol Misha állhatott. – Mögöttem állsz.

– Az előbb mintha azt mondtad volna, hogy semmi sem lehetetlen.

– Jó, hagyjuk – motyogtam.

Misha akkorát sóhajtott, hogy talán még a fák is beleremegtek.

– Ha apád tudná, hogy itt vagy...

Felhorkantottam, mint egy kismalac.

– Ja, állatira érdeklí, hogy mi van velem.

– Sosem tudhatod – válaszolta Misha. – Lehet, hogy most is minket figyel. A fenébe, lehet, hogy azt is látta, mit műveltetek tegnap este Clayjel...

– Fúj! Ne mondj ilyet!

– Én csak...

Misha hirtelen elhallgatott.

Már ő is érezte.

Tudom, mert halkán szitkozódott az orra alatt, és a tarkómon érzett nyomás éles bizsergésbe fordult, ami egészen a lapockám közötti részig terjedt.

A démonok a közelben voltak.

– Ha szépen megkérlek, hogy menj vissza a falhoz, megteszed? – kérdezte Misha, és kilépett a holdfénybe.

Az ezüstös ragyogás megcsillant palaszürke bőrén és nagy szárnyain. Két görbe szarv állt ki a koponyájából, elválasztva a vörösésbarna fürtöket.

Elvigyorodtam.

– Szerinted?

Misha felsóhajtott.

– Ne ölesd meg magad, mert én még élnék kicsit!

– Inkább te ne ölesd meg magad! – vágtam vissza, miközben az egyre növekvő árnyékokat fürkésztem. – Mert nagyon nem szeretném, hogy a végén valami vadidegenhez láncoljanak.

– Igen, az totál szívás lenne – dünnyögte Misha. Kihúzta magát, és széles terpeszbe állt. – Én csak halott leszek.

– Jó, de ha halott vagy, már minden mindegy – érveltem. – Mert, tudod, *halott* vagy...

Misha felemelte nagy, karmos kezét, és ezzel belém fojtotta a szót.

– Hallod ezt?

Először nem hallottam mást, csak egy madár vagy talán egy chupacabra távoli kiáltását. A nyugat-virginiai hegyekben voltunk; bármi megtörténhetett. De aztán bokorzőrgés, ágrecsegés, kattogás és karattyolás ütötte meg a fülemet. Libabőrös lett tőle a karom.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

ű
**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Nem tartottam valószínűnek, hogy egy chupacabra ilyen hangokat adjon ki.

A fal tetején felvillantak a reflektorok, intenzív kék-fehér fénnel töltve meg az erdőt. Innen tudtuk, hogy most már a falakon posztoló őrk is érzékelik a démonok jelenlétét.

Tudtam, hogy mindjárt rajtakapnak, és akkor megnézhetem magam.

De már késő volt.

A zizegés egyre hangosabb lett, és a fák közötti árnyékok mintha eltorzultak és szétterültek volna. Minden izmom megfeszült, és már jöttek is: előrontottak a bokrok közül, és keresztülszáguldottak a tisztáson. Több tucatnyian lehettek.

Rémrágók.